

Chương 13

Đào Mận Lạc Thành

Chu Tử Tần tha thân rời khỏi chợ Tây, tay trái xách con thỏ hoang dùng để giải phẫu, tay phải ôm vò nước biển để rửa vết máu, đi thẳng đến Đoan Thụy Đường.

Thấy đám đông xúm xít trước cửa Đoan Thụy Đường xôn xao bàn tán, kẻ nói văng nước miếng, kẻ ghé tai thì thào, lại có kẻ sục sôi căm giận, Chu Tử Tần vốn hay hóng hớt, lập tức chạy đến hỏi: “Các vị các vị, xảy ra chuyện gì thế?”

Mọi người đang hăng say bàn tán, vừa thấy có người mới tham gia, bèn mừng rỡ tranh nhau nói: “Không xong rồi, Đoan Thụy Đường có án mạng! Thi thể vừa được khiêng đi đấy!”

“Đúng thế, cậu không thấy à, máu me lênh láng cả đất, nhìn phát khiếp!”

“Hãi nhất là, nghe đồn hung thủ là nữ!”

“À đó trông cũng xinh đẹp, tuổi chừng mười bảy mười tám, nhìn dịu dàng nhu mì là thế, không ngờ ra tay thực tàn độc, xoẹt một cái đã cắt đứt cổ người ta...”

“A Thất thực đáng thương, trong nhà còn người già trẻ nhỏ, cả nhà chỉ dựa vào một mình y, đúng là nghiệp chướng.”

Bộ não thần kỳ của Chu Tử Tần bắt đầu vận động, hào hứng hỏi: “Có phải A Thất kia trêu hoa ghẹo bướm rồi lại phải tay không chịu trách nhiệm nên bị cô nương nọ giết không?”

“Xem ra không phải, ả nọ hình như là Trương Hàng Anh dẫn đến, chắc không có thù oán gì với A Thất.”

Chu Tử Tần vừa nghe nhắc đến ba chữ Trương Hàng Anh, bèn à lên, hỏi dồn: “Trương nhị ca dẫn đến à? Lẽ nào... lẽ nào là Tích Thúy?”

Người bên cạnh lộ vẻ nghi hoặc: “Tích Thúy gì chứ? Nghe nói là họ Hoàng.”

“Cô nương mười bảy mười tám, xinh đẹp nhu mì, họ Hoàng... ư?” Chu Tử Tần lẩm bẩm, chợt một suy nghĩ lóe lên trong đầu, tức thì gã kính hoàng thất sắc, con thỏ đang xách tai tuột tay rơi bịch xuống đất, mừng rỡ chạy vụt đi.

“Hoàng Tử Hà hả?” Gã tiện tay quẳng luôn chiếc vò trong tay, túm cổ áo kẻ nọ hỏi gặng: “Là Hoàng Tử Hà à?”

Kẻ kia giật bản mình, vội gỡ tay gã ra, cuống quýt: “Tôi làm sao biết được? Chỉ nghe nói là họ Hoàng thôi...” “Giờ cô ấy ở đâu rồi? Bị ai đưa đi?”

“Quan... quan phủ...”

“Pủ Kinh Triệu hay Đại Lý Tự?”

“Hình như... Hình như là Đại Lý Tự, vì bây giờ vừa khéo có mấy vị quan Đại Lý Tự ở gần đây, nên đã giải đi...”

Kẻ nọ mới nói được nửa câu, Chu Tử Tàn đã buông hấn ra, quay phắt đi, chạy thẳng về phía Đại Lý Tự.

Đại Lý Tự thiếu khanh Thôi Thuần Trạm nhăn mặt nhìn Chu Tử Tàn xô cửa xông vào: “Tử Tàn hôm nay đại giá quang lâm, có gì chỉ giáo vậy?”

“Thôi thiếu khanh, vẫn là huynh hiểu tôi, thôi khỏi khách sáo nữa, chúng ta vào đề luôn đi.” Chu Tử Tàn sấn đến túm lấy vai Thôi Thuần Trạm: “Chỗ các vị có phải vừa đưa đến một nữ phạm tên Hoàng Tử Hà không?”

“Đúng.” Thôi Thuần Trạm trở vào mặt mình, “Bằng không Tử Tàn nghĩ tại sao ta phải râu rĩ thế này?”

“Tại sao?”

“Còn phải nói à, mấy tên đó đúng là quáng mắt, đi dạo phố một vòng cũng chuốc vạ vào thân. Công tử bảo chuyện này có đáng để Đại Lý Tự quản không chứ? Đây cho pủ Kinh Triệu chẳng phải xong ư. Hung thủ giết người chúng giải về là ai hả? Là Hoàng Tử Hà cơ đấy!” Thôi Thuần Trạm nhìn quanh, mặt nhăn như bị, “Tử Tàn biết Hoàng Tử Hà không? Chính là Dương Sùng Cổ bên cạnh Quỳ vương khi trước, nữ thám tử lừng danh thiên hạ ấy!”

“Tôi ngưỡng mộ cô ấy mấy năm nay, sao lại không biết?” Chu Tử Tàn càng túm vai Thôi Thuần Trạm chặt hơn, khiến hấn đau đến nghiến răng nghiến lợi: “Nhẹ tay thôi chứ...”

“Tôi muốn bàn với huynh việc này, huynh cũng biết đấy, Hoàng Tử Hà là thân thám, đời nào lại gây ra chuyện này? Thế nên tôi nghĩ nhất định là bị người ta hãm hại! Thôi thiếu khanh thấy thế nào?”

Thôi Thuần Trạm trầm tư gật đầu: “Cũng có thể... Giờ Quỳ vương đang bị giam lỏng ở Tông Chính Tự, có lẽ có kẻ thừa cơ ra tay với cô ta.”

“Thế thì huynh thả cô ấy ra đi, để tôi và cô ấy bàn luận xem rốt cuộc là kẻ nào hãm hại...”

Thôi Thuần Trạm lườm gã: “Cô ta là phạm nhân của Đại Lý Tự, dù Quý vương gia đích thân đến đây, cũng không phải muốn dẫn đi là dẫn được đâu!”

Chu Tử Tần tiu nghỉu buông Thôi Thuần Trạm ra, e dè hỏi: “Thôi được... vậy để tôi đi thăm cô ấy một lát, được không?”

“Giờ đi ngay à...” Thôi Thuần Trạm đang chần chừ thì Chu Tử Tần đã túm lấy vai, lại bắt đầu nài nỉ, khiến hắn phải hoảng hốt lùi tránh, gật đầu lia lịa: “Được được, để ta dẫn Tử Tần đi.”

Hai người vừa chuẩn bị đến phòng nhốt phạm nhân, Thôi Thuần Trạm chợt thấy một người từ đại sảnh đi vào, chấp tay vái dài, sang sảng nói: “Thôi thiếu khanh, lâu lắm không gặp.”

Vừa thấy kẻ này, Thôi Thuần Trạm đã bỏ ngay Chu Tử Tần lại, niềm nở bước lên đón: “Uẩn Chi, con gió nào đưa đô úy đến đây thế này?”

Vương Uẩn sai bước băng qua khoảnh sân rộng lát đá xanh, cười đáp: “Thực không dám giấu, hôm nay tới gõ cửa thiếu khanh, là có việc muốn nhờ.”

“Ồ, Uẩn Chi có gì xin cứ căn dặn.” Thôi Thuần Trạm vừa nói vừa nhìn Chu Tử Tần, đẩy gã về phía phòng nhốt phạm nhân: “Tử Tần đi thăm phạm nhân trước đi, ta và Uẩn Chi lâu ngày không gặp, phải nói vài câu đã.”

Nghe Thôi Thuần Trạm nói vậy, Vương Uẩn càng cười tươi hơn: “Tử Tần đến thăm Tử Hà ư?”

Chu Tử Tần gật đầu: “Vương huynh đúng là liệu sự như thần.”

Vương Uẩn quay sang nói với Thôi Thuần Trạm: “Hay là cùng đi đi, tôi cũng đến vì nữ phạm này đây.”

Thôi Thuần Trạm há hốc miệng, giờ mới lảng máng nhớ ra Hoàng Tử Hà hình như chính là vợ chưa cưới của Vương Uẩn. Hắn hiểu ngay nguyên nhân Vương Uẩn đến thăm, đồng thời cũng thầm rủa sả đám thuộc hạ nhiều chuyện đang yên lành lại bắt giải Hoàng Tử Hà về, hận chúng không biết bao nhiêu mà kể, rồi ngượng nghịu nói: “Đi thôi, chúng ta cùng đi xem thử.”

Trong gian phòng nhỏ ở Đại Lý Tự, nữ phạm Hoàng Tử Hà vừa bị bắt đang nằm trên giường, nhìn chằm chằm khung cửa sổ vừa cao vừa hẹp, lặng im như tượng. Trời không đẹp lắm, ánh sáng hắt vào qua khe cửa khá nhạt, bên trong phòng hơi tối. Lúc cửa mở ra, họ chỉ thấy cô trâm tĩnh nằm trên giường, gương mặt nhìn nghiêng đẹp dịu dàng, dưới ánh sáng lờ mờ, toát lên vẻ mỏng lung như sương khói.

Chu Tử Tần nôn nóng nhất, gọi ầm lên: “Hoàng tiểu thư ơi là Hoàng tiểu thư, cô toi đời rồi! Sao cô lại phạm vào việc tà trời thế này hả!”

Nghe giọng già, Hoàng Tử Hà mới nhìn ra cửa, thấy Chu Tử Tần xông xộc chạy vào, còn Vương Uẩn bình thản đứng ngoài cửa, chăm chú nhìn cô, không rời một khắc.

Hoàng Tử Hà thở hắt ra, đứng dậy đón họ: “Sao các vị lại đến đây?”

Chu Tử Tần đáp ngay: “Ta đi ngang qua Đoan Thụy Đường, nghe nói có một cô nương đi cùng Trương Hàng Anh vừa giết người! Thoạt đầu cứ ngỡ Tích Thúy, không ngờ lại là cô!”

Vương Uẩn im lặng, mặc cho Chu Tử Tần huyên thuyên nói một tràng. Nhưng Hoàng Tử Hà biết rõ, lúc hai người chia đường, e rằng y đã sai người để ý đến hành tung của cô rồi.

Thấy ba người trò chuyện, Thôi Thuận Trạm bèn nói còn bận việc công, phải đi trước.

Chu Tử Tần túm tay áo Hoàng Tử Hà hỏi dồn: “Chuyện thế nào? Sao cô lại giết tên học việc bốc thuốc ở Đoan Thụy Đường?”

Hoàng Tử Hà vặn lại: “Công tử nghĩ sao?”

“Ta không biết! Lẽ nào hẳn thấy cô thân gái một mình định hà hiếp ư? Không đúng... Sao Trương Hàng Anh không giúp cô?”

Vương Uẩn báy giờ mới can thiệp: “Tử Tần đừng nói tranh nữa, để Tử Hà kể nghe xem nào.” Chu Tử Tần gạt đầu lia lịa, rồi phủi giường ngồi xuống.

Hoàng Tử Hà kể lại một lượt đầu đuôi câu chuyện thật chi tiết, tới khi ngừng lời thì cũng sắp hoàng hôn. Tiểu lại đưa đèn đến cho họ, trong phòng có thêm một ngọn đèn leo lét, coi như cũng tạm xua được bóng tối.

Gian phòng nhỏ ảm thấp, lạnh lẽo, bóng của ba người đổ dài dưới ánh đèn, méo mó mà quái dị.

Chu Tử Tần nằm bò ra chiếc bàn nhỏ, vừa buồn rầu vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc hỏi: “Ý cô là... rất có khả năng, Trương nhị ca giết người hãm hại cô ư?”

Hoàng Tử Hà chậm rãi gạt đầu: “Phải, nhưng tôi vẫn chưa nghĩ ra, rốt cuộc hẳn ta làm sao vừa ngồi tán gẫu với A Thực ở đầu kia dãy tủ thuốc, vừa lên vào giết người được.”

Chu Tử Tần đập bàn làm ngọn đèn nẩy cả lên, ánh đèn tối hẳn: “Ta biết rồi, nhất định là gã A Thực kia bị mua chuộc.”

“Xem ra không phải.” Hoàng Tử Hà lắc đầu.

“Tóm lại bên trong ắt có nguyên do, Trương Hàng Anh cũng không tránh khỏi liên can.” Vương Uẩn nãy giờ lắng lắng ngồi nghe, lúc này mới lên tiếng, “Hơn nữa, ta tin rằng chỉ cần Tử Hà có thể điều tra thêm, nhất định sẽ phát hiện được chân tướng, tẩy sạch oan khiên.”

Hoàng Tử Hà gật đầu: “Nhưng trước mắt tôi đang bị giam cầm, không thể thoát thân, dù ngồi đây vắt óc suy nghĩ cũng chẳng có cách nào.”

“Tốt nhất là đến hiện trường một chuyến, tìm xem có manh mối gì không, phải không nào?” Nói rồi Vương Uẩn quay sang Chu Tử Tần: “À phải, Tử Tần không đi kiểm tra thi thể và hung khí ư?”

“Thi thể và hung khí...” Chu Tử Tần sáng mắt lên, đứng phắt dậy, nói phải lắm! Tôi đi bây giờ đây!”

“Thi thể đã được đưa đến nghĩa trang rồi, giờ Tử Tần ra ngoài thành có ích gì đâu?” Bên ngoài vang lên giọng Thôi Thuần Trạ, hấn tươi cười đứng trước cửa gọi họ: “Không còn sớm nữa, hai vị ở lại Đại Lý Tự dùng bữa đi, nhà bếp đã dọn sẵn cơm rượu rồi.”

Chu Tử Tần đứng dậy bảo Hoàng Tử Hà: “Đi thôi.”

Hoàng Tử Hà gượng cười, song không nhúc nhích. Vương Uẩn biết giờ cô đang mang tội, lại là phận nữ, khó mà cùng họ ăn uống được, bèn vỗ vai Chu Tử Tần giải vây: “Tử Hà vừa gặp biến cố lớn, chắc chẳng còn bụng dạ nào nữa, chúng ta đi trước đi.”

Ba người đi khỏi, cửa cũng khép lại, trong phòng chỉ còn lại một mình Hoàng Tử Hà.

Cô ngồi lặng trên giường thấp, chẳng biết qua bao lâu, thấy lưng hơi mỏi, bèn tựa vào tường. Chỉ nghe bên ngoài có tiếng chìa khóa leng keng, rồi ánh đèn chiếu vào, là Vương Uẩn xách đèn đi đến.

Ánh đèn vàng cam thấm qua lớp giấy mỏng, soi sáng che đi thần thái trong mắt, đồng thời cũng đổ bóng mờ xuống gương mặt cô.

Ngọn đèn lay động, ánh sáng vàng cam ám áp rọi khắp phòng, song chẳng lan tỏa đến cô mảy may hơi ấm.

Đêm lạnh quanh hiu nhường ấy, tình cảnh tuyệt vọng làm sao. Trong lúc cô chưa kịp phản ứng, thế lực sau màn đã nhe nanh múa vuốt, khiến cô tránh không nổi, trốn không thoát. Hoàng Tử Hà ngẩng lên nhìn quanh, chỉ thấy phòng nhốt phạm nhân kiên cố lạnh lẽo, song sắt cao ngất mà nhỏ hẹp, giờ cô

roi vào cảnh này, gần như đã đến đường cùng, chẳng còn bình minh nào lộ dạng cho cô nữa. Song đúng lúc ấy, Vương Uẩn lại bắc một cây cầu đến vách đá cheo leo nơi cô đứng, để cô nhìn thấy hy vọng sống.

Đúng vậy, hy vọng. Của cô, cũng là của Lý Thu Bạch. Nếu cô buông cọng cỏ cứu mạng cuối cùng này, liệu có phải họ sẽ bị nhấn chìm trong màn đêm Trường An, lặng lẽ tan vỡ như bọt nước, giống như chưa từng tồn tại trên đời không?

Hoàng Tử Hà lặng lẽ siết chặt mười ngón tay lại, móng tay ghim mạnh vào lòng bàn tay cũng chẳng hề thấy đau.

Nhắm nghiền mắt lại, cô đáp khề: “Mọi chuyện... xin nghe Vương công tử sắp xếp.”

“Vương Uẩn đúng là lợi hại, bảo lãnh được cô ra khỏi Đại Lý Tự cơ à!”

Sáng hôm sau Chu Tử Tần đến căn nhà ở phường Vĩnh Xương, thấy cô nguyên lành ngồi đó, thì phục sát đất: “Mà đây là cô bị cuốn vào hẳn một vụ án mạng đấy?”

Hoàng Tử Hà đã mệt lử, hôm qua gặp phải biến cố bất ngờ, cả đêm không ngủ, sắc mặt xanh xao tiều tụy. Nghe gã trăm trò, cô cũng chẳng buồn đáp, chỉ lặng lẽ cầm quyển sách lên đọc.

Thấy cô đọc sách, Chu Tử Tần bèn ghé lại nhìn: “Sách gì thế?”

“*Quy Nội kinh, sách y.*”

Chu Tử Tần ngạc nhiên: “Sáng sớm ngày ra sao đã đọc loại sách này?”

“Đâu có, đọc cả đêm rồi.” Hoàng Tử Hà gập một trang lại làm dấu rồi gập sách đặt lên bàn: “Hôm qua từ Đại Lý Tự về, Vương Uẩn đã gói ghém hơn hai mươi cuốn sách y trên bàn Hồ đại phu đưa đến cho tôi, đây là một trong số đó.”

Chu Tử Tần ngờ ngạc hỏi: “Hồ đại phu là ai?”

“Người kê đơn thuốc mà hôm qua gã A Thực bốc.”

“Cô thức suốt đêm đọc hai mươi mấy quyển sách y ư? Xem sách trên bàn đại phu đó làm gì?” Chu Tử Tần càng ngạc nhiên hơn.

Hoàng Tử Hà không đáp, chỉ chậm rãi đặt tay lên cuốn sách y: “Không có gì, tôi định chứng thực vài suy nghĩ thôi.”

Thấy cô có vẻ không định nói, Chu Tử Tần cũng không tiện gặng hỏi, đành chuyển chủ đề: “Giờ Quý vương lâm vào cảnh này, e rằng vẫn chưa biết cô xảy ra chuyện. May mà có Vương Uẩn, bằng không cô gay to!”

Hoàng Tử Hà lặng lẽ gạt đầu, bảy giờ mới lên tiếng, giọng trầm khàn, đầy vẻ mệt mỏi: “Đúng thế, rốt cuộc tôi cũng không thể một mình đối chọi với thế lực lớn nhất trên đời này được.” Huống hồ, giờ tổ đã rơi, cô còn phải giữ an toàn cho mình. Dù sao, Lý Thư Bạch đã lâm vào tình cảnh tột tệ nhất, nếu cô không giữ mình, làm sao bảo vệ nổi người mình muốn bảo vệ?

Chu Tử Tần nhíu mày: “Phải phải, thực không ngờ Trương nhị ca lại... lại ra tay với cô! Dầu lúc trước cô có nói, nhưng ta vẫn... nghi ngờ.”

Hoàng Tử Hà cũng không trách gã: “Đúng thế, nếu không phải Trương Hàng Anh thì tốt, dù sao đây cũng chỉ là suy đoán tệ nhất thôi.”

Chu Tử Tần nhao ngay đến trước mặt cô, khoanh chân ngồi xuống hỏi: “Cô cũng chưa xác định phải không? Nghĩ kỹ lại xem, trừ Trương nhị ca ra, còn ai có cơ hội giết A Thất nữa?”

Hoàng Tử Hà bung chén trà trầm ngâm, hồi lâu, dường như trà đã nguội ngắt cô mới nhẹ nhàng đặt xuống, hỏi: “Hôm qua công tử đi kiểm tra thi thể A Thất chưa?”

“Kiểm tra rồi, hung thủ là tay lão luyện, một dao cắt đứt cổ họng luôn, ta dám bảo đảm, bảy giờ máu còn bắn ra xa ba thước. Ấy da, lúc ấy cô ở bên trong thật à? Sao không tỉnh giấc nhỉ?”

“Tôi nghĩ chắc đã bị người ta bỏ thuốc nên mới ngủ say thế. Có điều bảy giờ đang ở trong phòng sao thuốc, nên tôi không nhận ra mùi thuốc mê.” Nói rồi Hoàng Tử Hà lại tự rót cho mình một chén trà, ủ trong tay, “Con dao hung khí kia có tra được gì không?”

Chu Tử Tần lắc đầu: “Không hề, loại dao đó bán đầy ở chợ Tây, hai mươi đồng một con, hơn nữa còn hơi gi. Có lẽ mua cũng lâu lắm rồi, chẳng tìm thấy manh mối gì cả.”

“Vết thương có gì đáng ngờ không? Trên người nạn nhân có chỗ nào tiết lộ đặc điểm hung thủ không?”

“Không hề có, rất gọn gàng sạch sẽ, chỉ một dao là xong.” Hoàng Tử Hà im lặng nghĩ ngợi, rồi đột ngột nói: “Đi thôi, chúng ta đến Đoan Thụy Đường.”

Chu Tử Tần giật nảy mình: “Cô còn dám đến đó à? Hôm qua chẳng vừa gây án mạng ở đây ư?”

“Tôi phải quay lại xem có cách nào khiến người ta đi từ cuối dãy tủ thuốc đến phòng sao thuốc giết người, mà vẫn có chứng cứ ngoại phạm không.” Đoan Hoàng Tử Hà đứng dậy đi vào trong, kêu ít phần vàng, bôi cho mặt vàng ệch ra, lại dùng keo dán làm khước mắt xệ xuống, không quên bôi cả keo lên khước

mắt và khoe môi, đợi cho khô nứt ra thành những đường rãnh nhỏ, khiến cả gương mặt bỗng già đi mười mấy tuổi.

Cuối cùng cô đội mũ, mặc đồ nam, xỏ giày cùng Chu Tử Tần cưỡi ngựa ra ngoài. Chu Tử Tần trông mà phục sát đất: “Cô cải trang thế này, khiến ta cảm thấy... như Sùng Cổ trở lại vậy.”

“Hoàng Tử Hà và Dương Sùng Cổ, vốn là cùng một người.” Hoàng Tử Hà ngoái lại nhìn gã, “Giống như Chu Tử Tần phụng chỉ nghiệm thi và công tử nhà Chu sứ quân vậy cũng là cùng một người!”

“Ừm, nói cũng phải, mỗi người đều có những thân phận khác nhau, có những người biết thân phận này của cô nhưng những người khác lại chỉ biết thân phận kia thôi, nói không chừng có ngày họ ngồi lại tán chuyện, một người gọi Hoàng Tử Hà, một kẻ gọi Dương Sùng Cổ, mà không biết hai người đó là một ha ha...”

Nói đến đây, Chu Tử Tần bắt giắc phì cười.

Hoàng Tử Hà cũng chẳng mấy để tâm, cùng gã dùng ngựa đi.

Đột nhiên, cô ghìim phát cương lại. Chu Tử Tần ngạc nhiên ngoái đầu, thấy cô đang nhìn sững vào một điểm hư vô giữa không trung, bèn hỏi: “Sao thế? Nghĩ ra chuyện gì rồi ư?”

“Thân phận... Thân phận khác nhau, nhưng có điểm giao nhau...” Hoàng Tử Hà lẩm bẩm. Thấy cô thần thờ, Chu Tử Tần chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì: “Đúng thế, có lúc tuy thân phận khác, nhưng lại là cùng một người.”

“Cũng có lúc những thứ khác nhau lại tượng trưng cho cùng một sự việc, đúng không?” Hoàng Tử Hà hỏi.

Chu Tử Tần gãi đầu: “Chuyện đó... là sao?”

“Ví dụ, nếu cho công tử ba thứ, câu đối, pháo và chậu lửa, công tử sẽ nghĩ tới cái gì?”

“Tết chứ gì nữa, dễ quá mà?” Chu Tử Tần ngây thơ nhìn cô. “Đúng, vậy nếu là...”, Hoàng Tử Hà siết chặt dây cương trong tay, gằn từng chữ, “dải đồng tâm, đoản kiếm, vòng ngọc thì sao?”

“Hả? Đây chẳng phải... chẳng phải là ba thứ Ngạc vương đã đốt trong lò hương Trần thái phi ư?”

“Đúng thế, ba thứ này, thực ra vốn tượng trưng cho một sự việc...” Mặt Hoàng Tử Hà vốn đã xoa phấn vàng ệch, song lúc này lại tái mét, đến đôi môi

cũng tái ngắt, “Thế nên, Ngạc vương mới hiểu lầm, dẫn tới căm hận, liều cả mạng sống để đẩy Quý vương đến chỗ chết như vậy!”

Thấy thái độ của cô, Chu Tử Tàn cũng căng thẳng theo: “Đừng dọa ta chứ... Ba thứ này, tượng trưng cho cái gì?”

Hoàng Tử Hà hít sâu một hơi, rồi lại thở hắt ra, tựa hồ muốn xua những suy nghĩ khủng khiếp kia đi, nhưng sự thật kinh hoàng vẫn quấn chặt lấy cô như con rắn độc, không cách nào vùng thoát.

Cô bóp trán, nhắm nghiền mắt, chịu đựng cơn đau buốt từ hai bên thái dương rần rật, gần như không kiềm chế nổi mình nữa. Chu Tử Tàn cẩn thận nắm lấy cương ngựa để cô khỏi ngã xuống, lo lắng hỏi: “Cô không sao chứ? Cẩn thận một chút, đừng để ngã ngựa.”

Hoàng Tử Hà gật đầu, phục xuống ôm lấy cổ ngựa, đưa vào đó một lát mới ngồi thẳng lên, hít sâu một hơi:

“Đi thôi, đến Đoan Thụy Đường.”

Chu Tử Tàn thúc ngựa đi bên phải, song thỉnh thoảng lại lo âu quay sang nhìn cô, vẻ ngập ngừng.

Hoàng Tử Hà lòng rối như tơ, chẳng bụng dạ nào để tâm đến gã, cắm cúi đi thẳng.

Chu Tử Tàn lúc thì ngẩng đầu nhìn mây, lúc thì nhìn cây bên đường, lúc lại quay sang cô, cuối cùng vẫn không nén được tò mò, lên tiếng hỏi: “Hoàng tiểu thư, ta... hỏi một chuyện được không?”

Hoàng Tử Hà gật đầu, quay sang gã.

Chu Tử Tàn nhìn cô, áp ứng: “Ta vẫn... vẫn nghĩ đến một khả năng...”

Thấy gã thấp thỏm sợ sệt, Hoàng Tử Hà hiểu ngay, bèn chậm rãi hỏi lại: “Thực ra vẫn còn một khả năng, là tôi trúng phải thuật nhiếp hồn, nên cứ ngỡ là mình ngủ, thực ra trong lúc vô thức đã giết người đúng không?”

Thấy cô bình thản nói toạc ra giả thuyết mình là hung thủ, Chu Tử Tàn bất giác líu cả lưỡi, chỉ biết khó nhọc gật đầu.

Hoàng Tử Hà định nói gì đó, nhưng thoáng một cái đã quên bằng lời muốn nói, liền ghì cương đứng sững giữa đường, hơi giá như kim châm đâm vào xương sống đau nhói, khiến cô chờ người ra, không nhúc nhích nổi một ngón tay.

Cô chợt chạnh lòng nhớ đến gương mặt tuyệt vọng hơn cả chết của Vũ Tuyên khi nhận ra hung thủ mà hãn một mực muốn truy tìm, lại chính là bản thân mình.

Vậy mà giờ đây, chính cô cũng không biết, rốt cuộc có phải mình đang điều tra chính tội trạng của mình không nữa.

Nỗi kinh hoàng tối thượng khiến cô run bắn lên, sắc mặt khó coi đến nỗi Chu Tử Tần trông mà giật nảy mình, cuống quýt an ủi: “Cô đừng lo, chuyện... chuyện này chỉ là ta đoán bừa thôi...”

Hoàng Tử Hà gắng trấn tĩnh lại, yếu ớt đáp: “Không phải tôi đâu.”

Chu Tử Tần vội gạt đầu lia lịa phụ họa: “Đúng thế, sao có thể là cô chứ...”

“Xét từ vụ của Vũ Tuyên thì thấy, thuật nhiếp hồn không thể vô duyên vô cớ khiến người ta nảy ý giết người, mà chỉ xúi giục được những kẻ vốn đã sẵn hiềm khích với nạn nhân thôi. Nó làm tăng cừ hận và sát khí, nhưng không thể tạo ra cừ hận được. Tôi chẳng có thù oán gì với người làm ở tiệm thuốc đó để thuật nhiếp hồn lợi dụng cả.”

“Đúng thế, dĩ nhiên không phải cô rồi.” Rồi sực nhớ ra một chuyện, gã lúng túng hỏi thêm: “Vậy... nếu Trương nhị ca là hung thủ thật... thì Tích Thúy phải làm sao? Trương lão bá bệnh liệt giường, giờ lại xảy ra chuyện như vậy, ông ấy biết làm thế nào...”

Hoàng Tử Hà lòng rối như tơ vò, một lúc lâu sau mới gượng gạo đáp: “Chắc Tích Thúy đã biết rồi. Chẳng phải cô ấy còn cảnh báo chúng ta ư?”

“Chỉ mong... chỉ mong chuyện này chúng ta có thể tìm ra sự thật, hung thủ không phải cô, cũng không phải Trương nhị ca, mà là một kẻ khác có cách nào đó len vào phòng sao thuốc...” Nói đến đây, Chu Tử Tần rầu rĩ như sắp khóc òa lên, ta không muốn cô xảy ra chuyện, nhưng cũng không muốn Trương nhị ca xảy ra chuyện; ta không tin cô làm chuyện đó, nhưng cũng không tin Trương nhị ca lại gây ra chuyện như vậy...

Hoàng Tử Hà cắn môi khẽ đáp: “Chẳng nhẽ tôi không mong thế ư? Nhưng... Tử Tần này, sự thật chính là sự thật, bất luận kết quả cuối cùng là Trương nhị ca hay tôi tôi cũng phải tìm cho ra sự thật duy nhất ấy.”

Hoàng Tử Hà và Chu Tử Tần đến đúng lúc người của Đại Lý Tự cũng đang ở đó thu thập chứng cứ. Mấy tiểu lại của Đại Lý Tự vừa ghi khẩu cung miêu tả tình hình hiện trường, vừa oán trách: “Chẳng hiểu sao lại vợ chuyện vặt vãnh này vào mình nữa? Để phủ Kinh Triệu điều tra không được ư?”

Có người thì thào: “Ài, vụ này nạn nhân chỉ là một người làm, nhưng nghe nói có dính dáng đến phủ Quý đây, người bảo có phải chuyện vặt không?”

“Sao ta lại nghe nói là liên can đến họ Vương Lang Gia? Nghe đồn hung thủ là một cô gái, chính là Hoàng Tử Hà nổi tiếng, vợ chưa cưới của Vương thống lĩnh ấy mà...”

“Hoàng Tử Hà chẳng phải đổi tên thành Dương Sùng Cổ vào phủ Quỳ làm hoạn quan à? Trước đây lúc Hoàng sứ quân làm thị lang bộ Hình, cũng có qua lại với Đại Lý Tự, ta từng gặp ông ấy một lần...”

“Tóm lại vụ này không phải nhỏ đâu, đã nhận thì làm đi thôi.” Có người hạ một câu kết luận.

Xung quanh đã dọn sạch, chỉ còn mấy người bị gọi đến hỏi cung, Hoàng Tử Hà nhìn thoáng đã thấy Trương Hàng Anh. Gã là một trong những người chứng quan trọng hôm qua, đương nhiên cũng bị gọi đến hỏi.

Hoàng Tử Hà và Chu Tử Tần vừa bước vào đã bị người của Đại Lý Tự chú ý. Có người nhận ra Chu Tử Tần, vội đứng dậy chấp tay chào gã: “Tử Tần, Thôi thiếu khanh nhờ cậu tới giúp chúng tôi đây à?”

“Chuyện này Thôi thiếu khanh không hề nói với ta.” Chu Tử Tần lắc đầu, “Đây hoàn toàn là do ta ham mê phá án, một lòng muốn tìm ra chân tướng thôi!”

“Tử Tần đúng là nhiệt tình yêu nghề thật đấy!” Mấy người nọ xúm lại vỗ vai gã cười cười nói nói, rồi lại quay sang Hoàng Tử Hà hỏi: “Vị tiểu huynh đệ Tử Tần dẫn theo là?”

“À, là em họ tôi, cũng thích phá án, nghe nói ở đây có vụ án chưa thấy manh mối nên theo tôi đến xem.” Chu Tử Tần đáp bừa.

“Ồ, cũng không phải không có manh mối, vụ này rất đơn giản, tôi thấy về cơ bản đã định án rồi.” Người cầm đầu đám tiểu lại lắc đầu, “Nhân chứng vật chứng đủ cả, trừ Hoàng tiểu thư ra, không có ai có thời gian và cơ hội gây án nữa.”

Chu Tử Tần ngoái lại nhìn Trương Hàng Anh, thấy gã nhìn chằm chằm Hoàng Tử Hà, thì biết gã đã nhận ra, bèn đứng chắn trước mặt cô, phản bác: “Nhưng Hoàng tiểu thư không có động cơ gây án.”

Có kẻ cười nói: “Động cơ gây án cũng khó nói lắm, thông thường nếu chứng cứ rành rành, cứ lôi ra thẩm vấn là sẽ có thôi.”

Kẻ khác cười còn quái đản hơn: “Dù không có chứng cứ thẩm vấn một hồi cũng sẽ có.”

Hoàng Tử Hà biết đây là thủ đoạn họ quen dùng, nên chẳng nói gì. Song Chu Tử Tần lập tức phản bác: “Sao có thể làm thế được? Nếu bức cung buộc người vô tội thừa nhận, chẳng phải là để hung thủ tiêu dao ngoài vòng pháp luật ư?”

“Chúng tôi bị bẻ trên gậy áp lực xuống, cũng chẳng biết làm thế nào nữa, có lúc bẻ trên buồng một câu: trong ba ngày phải phá xong án, chúng tôi phải làm sao?”

“Đúng thế, ví như vụ Đồng Xương công chúa lần trước, nếu không quá chú trọng thì cứ để tên Tiền Quan Sách kia chết là xong, ai thêm quan tâm chứ?”

Chu Tử Tần rõ ràng không sao chấp nhận nổi phong cách làm việc này, đành bực bội quay đi nhìn quanh, rồi hỏi: “Các vị đại ca điều tra này giờ, đã có tiến triển gì chưa?”

“Làm gì có, vẫn là kết luận cũ thôi. À phải, Tử Tần chẳng đã tới nghĩa trang xem thi thể ư? Có phát hiện gì không?”

Chu Tử Tần lắc đầu: “Trừ một dao bén ngọt cắt đứt cổ họng, không thấy gì khác.”

“Ồ, cô ả này ra tay tàn độc thật.” Có kẻ tặc lưỡi cảm thán.

“Dù sao cũng là người phủ Quý rên ra, Quý vương giết em thì cũng...” Nói tới đây, kẻ nọ hốt hoảng bung miệng, cười khan mấy tiếng rồi túm lấy người bên cạnh cất vắn, hòng lấp liếm việc mình lỡ lời: “Người tên A Thực đúng không?”

“Vân... vân.” A Thực gật đầu.

“Lúc A Thất chết, người đang bốc thuốc?”

“Phải, tiểu nhân luôn tay bốc thuốc, sau đó còn chuyện với Cương nhị ca.”

Quản lý bên cạnh vội giải thích hộ: “A Thực muốn nói là Trương nhị ca.”

“Tiểu nhân... Tiểu nhân bị ngăn cười...” A Thực trở vào miệng, nhăn nhó cười.

Quản lý cũng nói thêm vào: “Đúng thế, A Thực trước đây vì ngọng mà nói nhầm phòng phong thành hoàng phong, kết quả nhập về cả đồng nhộng ong, đến giờ vẫn chất đồng trong kho chưa dùng hết.”

“Không sao, đâu phải tật gì nghiêm trọng.” Chu Tử Tần vỗ lưng A Thực an ủi, “Miễn không ảnh hưởng cuộc sống hằng ngày là được, cậu xem Trương nhị ca còn tán gẫu được với cậu lâu thế cơ mà.”

Hoàng Tử Hà đứng bên nghe vậy bèn nhìn sang Trương Hàng Anh, thần nhiên chen vào hỏi một câu: “Trương nhị ca và cậu bình thường quan hệ thế nào?”

“Cương ca cước đây làm kho thuốc, nên thường đưa thuốc đến đây, chúng tôi quen mặt, nhưng không nói chuyện nhiều. Hôm qua... hôm qua những người khác đều bận luôn tay, nên chúng tôi mới nói với nhau vài câu.”

Hoàng Tử Hà nhíu mày ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi: “Từ đầu tới cuối Trương nhị ca đều bên cạnh cậu, không đi đâu cả?”

A Thực gật đầu: “Vâng.”

“Cậu có nhìn thấy huynh ấy luôn không? Hay nói cách khác, huynh ấy có luôn trong tầm mắt cậu không?”

Hoàng Tử Hà hỏi lại.

A Thực nghĩ đi nghĩ lại, rồi nghi hoặc đáp: “Có chứ, vì bây giờ chỉ có mỗi tôi *dảnh dôi*. Lúc ấy tôi đang bốc một thang thuốc, vừa đọc tên thuốc vừa bốc, có lúc đi từ bên này sang tới bên kia tủ thuốc, có lúc lại đi từ bên kia trở lại, Cương nhị ca đọc lại vanh vách tên thuốc tôi bốc, nên lúc tôi bốc thuốc nhất định huynh ấy cũng ở cạnh *dôi*...”

Hoàng Tử Hà cũng chẳng lấy làm điều về giọng nói ngọng lịu ngọng lô của hắn, chỉ hỏi: “Thời gian cậu bốc thuốc đủ để đi mấy lượt từ tủ thuốc đến phòng sao thuốc, đúng không?”

A Thực gật đầu lia lịa, còn nói thêm: “Lúc ấy tuy không thấy Cương nhị ca, nhưng chẳng phải huynh ấy vẫn đi bên cạnh tôi lắng nghe ư, sau đó còn đọc thuốc vanh vách đơn thuốc là gì?”

Chu Tử Tàn nhìn Trương Hàng Anh rồi dè dặt hỏi A Thực: “Lúc đó huynh ấy có xem lên đơn thuốc của cậu không?”

“Làm gì có! Đơn thuốc đều cất cong quày, có chặn giấy đè lên. Trừ phi Cương nhị ca đi đến quày, nếu không không thể đọc được. Nhưng Cương nhị ca lúc nào cũng quanh quẩn bên tủ thuốc, không thể nhìn thấy được!”

Người của Đại Lý Tự cũng gật đầu: “Không sai, đã không thấy đơn thuốc mà vẫn đọc ra được, nhất định là nghe được lúc đi theo A Thực rồi.”

Hoàng Tử Hà quay sang nhìn Trương Hàng Anh, chậm rãi nói: “Chẳng rõ các vị có tin không, tuy tôi chưa hề thấy đơn thuốc nọ, nhưng vẫn đọc ra được đây.”

Người của Đại Lý Tự cũng như mọi người ở đó đều kinh ngạc, không rõ cô có ý gì.

Hoàng Tử Hà đi thẳng đến trước mặt Trương Hàng Anh hỏi: “Trương nhị ca có còn nhớ đơn thuốc hôm qua có những gì không?”

Trương Hàng Anh trân trân nhìn cô, miệng hơi há ra, khó nhọc đáp: “Có... bạch liên, tế tân, bạch truật, bạch liên tâm, bạch phục linh, bạch phụ tử, bạch chỉ, ý dĩ nhân...”

“Bạch liên, tế tân, bạch truật, cam tùng, bạch cương tâm, bạch liên tâm, bạch phục linh, bạch phụ tử, bạch chỉ, ý dĩ nhân, mỗi thứ một lượng; đàn hương, phòng phong mỗi loại ba tiền; bạch đình hương sáu tiền; bạc hà hai tiền. Nghiền nát tất cả thành bột, trộn với bột trân châu. Đúng không nào?” Hoàng Tử Hà thông thả hỏi A Thực.

Hắn trộn trừng mắt, gật đầu như bỗ củi: “Phải... phải... chính là đơn thuốc này!”

Chu Tử Tàn cũng kinh ngạc hỏi: “Sao đệ biết đơn thuốc khi ấy?”

Hoàng Tử Hà bèn rút cuốn Quy Nội kinh trong tay áo ra, lật đến trang gập mép đánh dấu, đưa cho mọi người chuyên tay nhau đọc, rồi thông thả giải thích: “Trên đời người chữa bệnh để sống nhiều không kể xiết, nhưng danh y chỉ đếm đầu ngón tay. Hồ đại phu làm nghề y nhiều năm, song chỉ chiêu theo đơn thuốc trong sách mà kê. Đơn thuốc này bắt nguồn từ Quy Nội kinh, lưu truyền rất rộng, về cơ bản, những người học y đều thuộc lòng rất nhiều phương thuốc trong này. Tin rằng người như Trương nhị ca, có cha là danh y trụ vững ở Đoan Thụy Đường mấy chục năm, bản thân cũng làm việc ở kho thuốc chỉ cần nghe A Thực đọc mấy vị thuốc đầu tiên trong lúc bốc, là nhận ra phương thuốc nào rồi.”

Người Đại Lý Tự ngẩn ra nhìn nhau, có kẻ hỏi: “Chu Tử Tàn, ý em họ cậu có phải là Trương Hàng Anh chỉ nghe tên mấy vị thuốc đầu tiên là đoán ra cả đơn thuốc, rồi len lén chuồn đến phòng sao thuốc giết người, sau đó lại vòng về vờ như chưa từng bỏ đi?”

Chu Tử Tàn do dự, hết nhìn Hoàng Tử Hà đầy vẻ kiên quyết rồi lại nhìn sang Trương Hàng Anh đang ngó ra, cuối cùng đành gật đầu hỏi A Thực: “Cậu bốc thuốc có nhanh không, thời gian đại khái độ bao lâu?”

A Thực thất kinh, vắt óc nghĩ rồi đáp: “Tôi... Tôi không rõ lắm, đơn thuốc này dài như thế, tử thuốc tổng cộng bảy tám chục dãy...”

Quản lý giơ tay trở hàng dãy tử thuốc, phân trần: “Các vị xem, hiệu thuốc của tôi là lớn nhất trong kinh, năm gian thông nhau, phải đến mấy ngàn vị thuốc, có những vị ít dùng còn phải bắc thang trèo lên cao lấy. Đơn thuốc này dù là người có kinh nghiệm, vừa bốc vừa nghiền cũng mất thời gian uống cạn chén trà, tên A Thực này thì...”

Bên cạnh lại có kẻ lẩm bẩm: “Nếu nói vậy tôi lại lảng máng nhớ khi A Thất đến phòng sao thuốc lấy đồ, A Thực hình như cũng chạy ngang qua tôi bốc thuốc, thẳng nhóc vụng về ấy, suýt nữa còn va vào tôi...”

“Đúng thế, lúc A Thực bốc thuốc thì A Thất cũng bước vào phòng sao thuốc.” Hoàng Tử Hà lạnh lùng nhìn Trương Hàng Anh, “Nói cách khác, huynh có thời gian uống hơn nửa chén trà, có thể ra tay.”

Trương Hàng Anh trân trân nhìn cô, lắc đầu: “Hoàng tiểu thư đã cứu mạng tôi, lẽ ra tôi nên gánh tội cho cô. Nhưng tôi quả thật không giết người, cũng chưa từng đọc qua phương thuốc nọ... Tôi thực không biết phải làm sao để thú nhận nữa.”

Người của Đại Lý Tự vừa nghe gã gọi Hoàng tiểu thư thì sững ra. Chu Tử Tàn đành ngượng nghịu giải thích: “Là... vì sợ không tiện, nên mới mặc đồ nam, nói thác là em họ tôi, thực ra, thực ra cô ấy là Hoàng tiểu thư, các vị cũng biết đây...”

Có điều lúc này cũng chẳng ai buồn nghe gã phân bua, người của Đại Lý Tự chụm đầu bàn bạc giây lát rồi nói: “Tuy cô đã chứng minh Trương Hàng Anh cũng có khả năng và thời gian gây án, nhưng hấn đã nói trước đây mình không hề biết phương thuốc này, cô dựa vào cái gì mà cho rằng hấn đã học thuộc phương thuốc, chứ không phải là đi theo A Thực tình cò nghe được?”

“Tôi đã dám nói thế, tất phải có chứng cứ.” Hoàng Tử Hà lạnh lùng đáp, “Chứng cứ rất đơn giản, chỉ là một câu nói của A Thực mà thôi.”